

Arribo a Can Xeró cap a les 10 del matí. Entro amb el cotxe dins del pati, des del Camí de La Serra, estant. La porta de la tanca és oberta i així que aparco i poso un peu a terra, veig la mà de la Lourdes que em fa senyals des de la finestra del menjador i em diu: "per quí, per quí mateix...!" De seguida la sento que obra la porta de la façana del costat de la casa i la veig al cap de munt de l'escaleta que hi ha i que té un pas-samà de fusta a banda i banda.

Fa molt fred avui, però fa sol i és agradable sentir-los a l'un i a l'altre. El cel és clar, l'aire diàfan. Un pessebre ple de cases, camins i camps, només mig endreçat, s'escampa des del darrera de la casa per entre alts i baixos fins al teló de fons que hi ha a l'horitzó. Allà s'hi dibuixen, ben retallats avui, els Cingles de Bertí i el Puiggraciós...

"També pots entrar pel davant, -diu la Lourdes-, allà hi ha el timbre. En aquesta porta no n'hi ha. Es pot entrar per totes dues bandes".

La segueixo i entro cap dins i allà, al menjadoret, ens hi espera l'Isidre. És un espai recollit, ben disposat, net i en bon ordre, captingut, com la parella que hi viu. La temperatura és càlida i convida a la conversa que iniciem tot seguit.

No sé si us faig anar malament, venint a aquesta hora...

Pots comptar! Jo em llevo d'hora. Ho he fet sempre. La mestressa una mica més tard que jo, ara. Però ja tenim la feina feta!

Això que em vas dir de l'Anuari, no m'ho havia imaginat mai, m'ha sorprès.

Doncs ja ho veieu, no se sap mai.

Seiem aquí mateix, a la taula.

Quants anys teniu, Isidre?

En tinc 87. Vaig néixer l'1 de setembre del 1925 i per un dia vaig haver de pagar tot el mes sencer a la Seguretat Social ...

M'agrada que conservi aquest sentit de l'humor i que faci broma, d'entrada. Ja no ho recordava. Sempre ha tingut el somriure a punt, l'Isidre, la frase irònica, i el seu humor és discret, mental, sense estridències.

Quan fèiem teatre i vos ens fèieu d'apuntador al Casal, mentre us esperàvem per assajar, dèiem: Qui vindrà avui, en Josep Ciurans, o el Sidru de Can Cisteller?

Sí, sí. Vivíem a Can Mallorca, però com que el pare feia de cisteller, també en deien Can Cisteller. Jo ja hi vaig néixer allà, a aquella casa. Era propietat de Can Barbany. Nosaltres érem els masovers, només. Pagàvem un arrendament.

Al pare no li agradava gens fer de cisteller. Li agradava anar a l'hort, cavar la vinya i fer de pagès, però fer cistells no era gens del seu grat. És clar que n'havia de fer, perquè bé s'havia de guanyar la vida, encara que no li agradés gaire. Tenia molts encàrrecs, sempre. Anava tirant...

D' on era el vostre pare?

El pare era de Can Mataporcs es deia Sebastià Flaqué i Moret. Eren set germans: quatre nois i tres noies. Ell era el més petit de tots. Es va casar amb la Maria Bonet i Canaleta de Can Lluís. Quan van casar-se, van anar a viure a Can Pepet Turell, que era propietat de Can Mataporcs i s'hi van estar uns anys fins que una filla de Can Mataporcs es va voler casar i va necessitar la casa, aleshores ells van haver de marxar i buscar-se un lloc per viure. Van anar a parar a Can Mallorca.

Oi que hi havia hagut les escoles a Can Mallorca?

Sí que hi eren. Primer van ser a Sant Simple. Després a Can Mallorca. Només ocupaven els baixos i a dalt hi havia l'estada del mestre, però per aquell temps ja es van fer les escoles noves, que són les que tothom coneix de La Sagrera. Una escola per a nois, una escola per a noies i, cadascuna, amb la casa del seu mestre al costat.